

O knize Bezejmenný

V knize Bezejmenný se seznámíte s příběhem mladého hrdiny, který se dostal souhrou okolností do situace, kdy se musí rozhodnout, na čí stranu se postaví a komu svěří svojí důvěru. Svým rozhodnutím se dostává na cestu, na které zjišťuje, že ne vše je takové, jaké se zdá být a odhaluje spousty lží a intrik, která i po tisíciletí stále čekají na odhalení. Kniha Bezejmenný s podtitulem Akardské letky se skládá ze tří kapitol, z nichž bude mít každá sedm částí.

A proč byste měli chtít číst tuto knihu? Možná proto, že to není tak úplně klasické čtení. Autor sám ho sice zařazuje do fantasy, ale ani to není úplně jednoznačné a celý příběh je spíše o životních volbách a možnostech. A proto si myslíme, že si v příběhu najde každý něco. I ti, kteří úplně neholdují fantasy příběhům. Hlavním hrdinou je sice drak, ale to, zda to je drak nebo jakýkoliv jiný tvor, není pro příběh vůbec důležité. Důležité jsou volby a rozhodnutí. A ty přeci každý den děláme všichni ne?

Akardské letky: Bezejmenný I. část první

Obloha byla jasná bez jediného mráčku. Slunce zrovna vycházelo na obzoru a barvilo celé nebe v jasný odstín oranžové. Dnes byl ten den... Den, kdy dospěji a stanu se plnohodnotným členem naší kolonie. Přišla doba, která se zdála být velmi vzdálená, ale dnes měl ten den nastat. Dnes jsem měl dostat své jméno.

Nedokáži ani vyjádřit, jak moc se na to těším. Ve svém nitru tajně doufám, že mi rada vybere tak velké jméno, jakým byli poctěni třeba Dachelion nebo Radaat, naši vůdci v dobách minulých, přítomných i budoucích. A co teprve zítra? Zítra, až se vzbudím, po obřadu Iuro, během kterého se z nás mladých bezejmenných stanou dospělí, budu mít nejen své jméno, ale i svou barvu.

Každý dospělý má svou barvu a někteří říkají, že naše barva je předurčena velikostí našich srdcí a našich budoucích skutků. Nevím, co je na tom pravdy, ale

toužím po velikosti. Toužím se stát ochráncem a hrdinou, kterého budou znát všichni na celém Akardu. Chci dosáhnout velkých věcí, cestovat až za obzor do neznámých končin a poznat neznámé. Být ten, jehož jméno si pamatují i budoucí generace kolonie. Zatím to tak ale nevypadá... Jsem menší a slabší než ostatní mého věku. A jako by toho nebylo málo, mám strach z výšek. Ach, kdo to kdy slyšel, aby někdo jako já měl strach z výšek, když se většinu života pohybuji ve výškách... Ostatní se mi smějí a neustále mě postrkují. Většinou to prostě jen trpím, protože já mám něco, co oni ne. Moje touha poznat neznámé a dosáhnout něčeho velkého je mým klíčem. Víím, že jednou budu velký, možná ten největší. Víím, že budu cestovat až za obzor. Jednou totiž... Jednou...

Občas mě ale přeci jen přepadne smutek a jediným lékem je potom lov. V něm naopak všechny ostatní převyšuji. I proto možná lov miluji jako nic jiného na světě. Není nic, co bych nedokázal ulovit. Alespoň zatím mi nic, co jsem si vyhlédl, neuteklo. A to i přesto, že

nejsem tak velký a nedokážu létat jako ostatní stejného věku. Lov je vlastně jediná věc, která moji mysl a srdce dokáže sjednotit v jeden celek s jediným cílem. Během lovu se mé oči zaměří na kořist a vše ostatní je jen rozmazané. Jediné, co pro mě v tu chvíli existuje, je cíl. Nic mi nedokáže zabránit v tom, co si chci vzít, co chci ulovit, co chci sníst. Bývám naprosto soustředěný a to mi dává jistotu, že dělám něco, co má smysl a svůj účel. Díky té jistotě jsem právě v lovu tak dobrý.

Ostatní se snaží kořist dohnat silou a tím ji většinou vyplaší dříve, než se k ní vůbec dostanou. Obzvláště jedna bezejmenná se snaží své kořisti ublížit. Zranit ji a uštvat v následném zběsilém útěku. Často se spolu pereme, protože se mi to nelíbí, ale většinou mě v našem souboji ošklivě poškrábe a poté se mi jen směje.

Já naopak přistupuji k lovu s jemností a citem umělce. Chci vyhrát, chci získat svoji kořist, ale chci ji získat, aniž by zbytečně trpěla, nebo abych přitom riskoval své zranění. Proto neútočím hned, jak kořist

zhlédnu, ale čekám na nejvhodnější okamžik. Umění lovu je podle mě v tom skloubit perfektní okamžik s vhodnou technikou a vhodnou měrou síly. Ne vždy se mi tohoto souznění podaří úplně docílit, ale když ano, moje kořist ani neví, že je má a já si užívám obdiv i těch největších bezejmenných.

Do dnešního dne nás všechny měl ve svém učení mistr Larimon zelený, který o nás pečoval a staral se o usměrnění našich srdcí a instinktů. Zítřkem počínaje, po obřadu Iuro, se začneme učit mnohem více z prastarých umění našich předků. Budeme se učit, jak se pohybovat nad různými povrchy, jak se vyrovnávat se vzdušnými víry a... na to se těším nejvíce... jak přistoupit ve své mysli k vědomostem generací našich předků, ukrytých v našich srdcích-duších.

Většinu dnešního dne jsem strávil přemýšlením a lelkováním na jednom velkém vyhřátém kameni kousek od pobřeží. Čekal jsem klidně a trpělivě, ale současně s příměsí strachu, abych snad nezklamal sebe nebo své

rodiče. Zároveň jsem se nemohl zbavit pocitu, který jsem měl poslední dobou stále častěji. Měl jsem pocit, že mě pořád někdo sleduje. Tento pocit jsem cítil zejména v situacích, kdy jsem se nedíval, nebo kdy jsem se snažil prohlédnout stíny kolem sebe. Poslední dva dny před obřadem Iuro onen pocit nabýval na intenzitě. Snažil jsem se jej ale co nejvíce ignorovat.

Do západu slunce zbývají asi čtyři hodiny. Obřad dospělosti už je v plném proudu a nás, bezejmenné, si rada volá jednotlivě, abychom podstoupili obřad dospělosti, nebo-li Iuro. Obřad probíhá za dohledu dospělých celé kolonie. Doteď byl každý z nás jen polovina duše, protože síla uvnitř nás neměla své pojmenování, neměla svou podstatu. Všechno v našem světě ale musí mít jméno. Vše živé i neživé od těch nejmenších tvorů až po ty největší na obloze, na zemi i v moři. Vše od nejmenších kamínků po hory tyčících se k nebi. Pokud se něco nedá pojmenovat, neexistuje to. Každý v naší kolonii se rodí jako bezejmenný a bezbarvý a až do obřadu dospělosti má jen polovinu duše, polovinu

srdce, polovinu síly. Máme vrozené instinkty nebo třeba to, čím se od sebe odlišujeme. Charakter a duši... Máme i část síly, díky které dokážeme vnímat život kolem nás. Dech větru, řeč země, sílu ohně i vody. Vše ostatní, i když sám nevím, co přesně to je, je skryto v druhé části srdce-duše a propojení těchto dvou polovin vyžaduje, abychom měli v našem světě své jméno a tím došlo k propojení s životní silou tohoto světa. Většina toho, co se během obřadu Iuro stane, je pro nás bezejmenné až do účasti na obřadu tajemstvím.

Čekání na mé předvolání k obřadu trvá už dobré tři a půl hodiny. Postupně odcházejí k absolvování obřadu všichni moji druzi, ale co já? Pročítám ze svých myšlenek a zjišťuji, že už jsem zůstal poslední...

Asi půl hodiny před západem slunce přichází mistr Larimon i pro mne. Mé uklidnění ale rychle střídá obava z dalších okamžiků... Je tady ta dlouho očekávaná chvíle... Nadchází můj okamžik pravdy. Nevím, zda jsem více nervózní, nebo zda se více těším. Zhluboka dýchám

a vnímám celý svět kolem sebe, který jakoby na mě upíral svůj zrak. Následuji svého mistra, který mě vede k obřadu, který mi má změnit celý život i mé vnímání všeho. Předstupuji před Radu kolonie...

Rada kolonie se skládá z modrého Mnojmira, zeleného Nyleca, hnědé Exiloie a červeného Kirelloa... První promlouvá můj mistr Larimon zelený: "Přivádím dalšího bezejmenného, kterého mám v péči na jeho cestě.", mluví věčně k nám všem... "Je bystrý, chytrý, všímavý a velice citlivý. Přestože je menšího vzrůstu a slabší tělesné konstrukce, je to vynikající lovec. Možná ten nejlepší, jakého jsem za poslední roky měl tu čest vést. Navíc je ochotný pomoci ostatním a to i na úkor vlastního prospěchu."

Hluboko v nitru mě tohle prohlášení velice těší, protože ač si na svého mistra nemohu stěžovat, nikdy se takto před námi o nikom z nás nevyjadřoval. Vždy nám pouze striktně dával příkazy nebo vysvětloval, co je

správné a co špatné. Ukazoval nám příklady situací, ale nikdy nechválil, nikdy nekritizoval - pouze sledoval.

Mistr dále hovoří k radě: "Jeho největší slabost, řekl bych, je možná zároveň i jeho největší silou. Je to totiž velký snílek a ač si to zatím neuvědomuje, jeho představivost nemá hranic. Sleduji u něj již delší dobu, že jeho představy a sny ho spíše omezují v rozvoji, protože jim věnuje více energie, než by ve svém věku měl. Nicméně jeho představivost mu na druhou stranu umožňuje vytvořit téměř cokoliv. Bohužel tohoto daru zatím téměř nevyužívá a ve svých snech se zaměřuje spíše na dětské představy o hrdinech. Tato skutečnost z něj ve spojení s jeho strachem z výšek a menším vzrůstem nedělá vhodného adepta k absolvování obřadu dospělosti." Po těchto slovech můj mistr v tichosti přechází blíže k radě.

Chvíli celá rada s mým mistrem společně rozmlouvají... ale já přes veškerou snahu neslyším o čem. Uvnitř cítím velké rozpolcení, protože mistr dal právě

doporučení k odložení mého obřadu dospělosti. Zmocňuje se mě strach, že budu muset čekat na další příležitost. Nechci být dále bez jména, nechci být dále bezejmenný.

Z představ mě vytrhává až nejstarší člen rady, zelený Nylec: "Pojď blíže, bezejmenné mládě. Tvůj mistr je moudrý a silný a jeho názor pro nás hodně znamená. Přestože tě to, co jsi slyšel, muselo trochu vyděsit. Své doporučení, po dlouhých úvahách, vytvořil z tvého pozorování během výcviku. Názor tvého mistra je pro nás však stále pouze doporučením. Ve výsledku vždy záleží na tobě. Neměj strach. Chceš k tomu něco říci? Teď máš možnost."

Najednou v sobě ale cítím pouze veliký zmatek a hlavou se mi honí miliony myšlenek. Vše se mi míchá a veškeré pocity prostupuje strach z vlastního neúspěchu. Další obřad může být také za stovky let. To přeci nemůžu vydržet. Cítím, že se mě můj vlastní strach zmocňuje, ale

náhle vše utichá a já slyším svůj křik... Křičím: "NE! Chci podstoupit obřad. Jsem připravený!"

Náhle otevírám oči a uvědomuji si, že to celé proběhlo jen v mé hlavě. Rada mě stále velice pečlivě pozoruje a čeká, co řeknu. Už už mám na jazyku odpověď, když v tom promlouvá Mnojmír modrý: "Je připraven k obřadu..." Mistr Larimon zelený kloní hlavu a říká: "Běž tedy tudy až k velkému ohni. Tam tě čeká tvá zkouška a tam zjistíš, zda jsi opravdu připraven. Neboj se! Buď upřímný a silný!" Dále už všichni mlčí a čekají na mé rozhodnutí a činy. Všichni mě pečlivě pozorují a já cítím, že musí vidět můj vnitřní souboj. Vyčkávají na můj první krok, na mé skutečné rozhodnutí.

Cítím snad všechny pocity, které cítit lze. Nevím, co mě čeká, a z důležitých pohledů všude kolem mě jsem nervózní. Co když to bude nějaká zkouška na život a na smrt? Rychlým pohledem zjišťuji, že mám jít dál do jeskyně. Tato jeskyně je největší na Akardu a vždy sloužila k významnějším setkáním. Chodby, kterou mi

mistr právě ukázal, jsem si nikdy dříve nevšiml. Je osvícena menšími pochodněmi a mírně se svažuje dolů.

Pomalým nejistým krokem k ní vyrážím. Těsně před vstupem do tajemné chodby se ještě jednou ohlízím na celou kolonii s radou v čele. Svou mysl, stejně jako při lovu, naprosto soustředím na nadcházející úkol. Ať už mě teď čeká cokoliv, vím, že to musím zvládnout. Výdech a krok kupředu.

Obřadní jeskyně zůstává po chvílce daleko za mnou a já kráčím chodbou stále hlouběji a hlouběji do země. Je to zvláštní, protože bych čekal, že tady bude zima, ale místo toho mi je stále tepleji a tepleji. Ani vzduch není tak zatuchlý, jak bych čekal. Ani ne po deseti minutách se ocitám na lesní planině, na které uprostřed hoří obrovský oheň. Zajímavé však je, že hoří různými barvami. Některé plamínky jsou červené, některé jasně oranžové, ale ty hned střídají plameny hnědé, zelené nebo dokonce modré. Tato lesní planina mě opravdu zaskočila. Musím být přeci pod zemí. Chodba celou

dobu klesala, není tedy možné, že bych se z ní dostal do Akardských lesů. Buď jsem v lese někde mimo Akard nebo to není vůbec les. Co by to ale bylo? Nějaká iluze?

Najednou se lesní planina rozplývá a já stojím uprostřed malého ostrůvku a všude kolem mě je voda, spousta vody. Opět se mě trochu zmocňuje strach. Chci se vrátit, ale za mnou už žádná cesta není, dokonce ani žádná chodba. Myslím, že je to opět iluze, opatrně vyrazím k okraji ostrůvku a natahuji nohu nad nekonečnou vodu. Nechce se mi sice opouštět pevnou zem pod nohama, ale musím jít dál. Strach mě nezastaví, naopak, využiji ho, aby mi dodal sílu jít dál, abych ho ovládl a zkrotil. Nic mi nezabrání pokračovat. Nohou se dotýkám hladiny. Voda mě studí do nohou. Možná to tedy již není iluze, ale toto je už skutečné. Musím plavat dál. Ale co když je ve vodě něco, co mě stáhne hluboko do tmy pod hladinu? Nebudu moct dýchat. Budu trpět a sám pomalu umírat někde na dně.

Rychle zaháním tyto myšlenky a snažím se dostat svůj strach pod kontrolu koncentrací, jako když lovím. Já jsem tu lovec a ať mě někdo zkusí zastavit. Skáču do ledové vody, zkouším udělat dvě tempa, ale voda tuhne a já se propadám. Přestože volný pád určitě ve skutečnosti trvá pouhých pár vteřin, připadá mi to jako věčnost. Raději proto nechávám oči, které jsem instinktivně zavřel během pádu, zavřené. Vítr se mnou prudce hází ze strany na stranu a já s tím nemohu nic udělat. Stále padám... a padám do neznáma. Chvilími mě okolní vzduch téměř hladí, ale vzápětí střídá lehký vánek prudký vítr a já opět nekontrolovaně padám. Náhle mě zalévá teplý vzduch a .... již nepadám.

Pomalou otevírám oči. Všude kolem je neprostupná mlha. Nevidím na čem stojím. Pod nohama vidím také jen tu podivnou všepohlcující mlhu. Neodvážuji se pohnout. Zkouším místo toho zavolat, ale nic není slyšet. Aniž bych si to uvědomil, automaticky dělám krok za krokem. Pomalu se dostávám dál, hnán myšlenkou, která

převládá. NENECH SE OVLÁDNOUT VLASTNÍM STRACHEM. Musíš jít dál, ať se děje cokoliv.

Náhle je mlha zcela pryč. Místo ní vidím všude kolem sebe tekoucí lávu, ze které sálá žár. Žár je mi z počátku příjemný, ale každou vteřinou začíná více štípat a pálit. Vzduch je těžký, suchý a horký a špatně se mi dýchá. Vydávám se tedy kupředu sužující se uličkou, lemovanou z obou stran tekoucím magmatem. Jdu ani nevím kam, prostě stále dál. Stále kupředu. Krajina se rozestupuje a přede mnou se rozprostírá jezírko z lávy, které ale nejde obejít, protože láva přitéká z obou stran. Strom, který stojí u magmatického jezírka, je suchý a zpuchřelý. Stojím a přemýšlím. Co dál? Překážku přede mnou nemůžu přeskočit, je moc velká. Začínám panikařit. Co teď? V dálce za lávou si všímám podivného barevného ohně. Můj cíl... Přece po mně nemůže nikdo chtít, abych tím žhnoucím jezírkem šel. To nemůže být jediná možnost. Musí tu být jiné řešení, které jen nevidím. Přesto, ať se dívám jakkoliv, jediná možnost, jak se dostanu dál, je přes jezírko. Cítím za sebou průvan a

čerstvý vzduch. Za mnou se opět objevuje vchod do chodby, kterou jsem přišel. Mohl bych teď hned odejít. Jak snadné. Možná správné. Nechci se přeci popálit nebo si ublížit. Bojím se. Opravdu hodně se bojím.

NE, odejít bez toho aniž bych to zkusil, by bylo příliš snadné a jednoduché. Jsem lovec a mou kořistí je teď barevný oheň v dálce za lávovým jezírkiem. Nic mi nezabrání v tom, abych pokračoval. Žár z lávy je sice podle všeho proti této myšlence, ale já svůj strach ovládnou. Víím, co musím udělat. V okamžiku, kdy jsem se rozhodl, suchý strom vzplál jasným a velkým ohněm. Vstupuji do lávy v jezírku. Při prvním doteku se zdá, že to strašně pálí, ale postupně cítím chlad, příjemný chlad. Stále stojím v lávě, ale zjišťuji, že se mi nic nestalo. Opět iluze... Opatrně jdu dál až k velkému plápolajícímu ohni s různými barvami. Čím více se blížím k onu ohni, začínám mít pocit, že zde nejsem sám. Jakoby mě někdo sledoval ze stínu a když už jsem ho skoro zahlédl, opět se do stínu skryl. Je to zvláštní. Nejistým krokem se stále blížím k obrovskému ohni, od kterého je slyšet šepot.

Šepot stále sílí až se skoro nedá vnímat nic jiného. Šeptající hlasy mnou prostupují a úplně mě ovládají. Jdu zcela bezmyšlenkovitě, úplně sám, aniž bych si to uvědomoval. Jako ve snu... U ohně není vidět nic jiného než pět prázdných podstavců. Podstavce jsou rovnoměrně rozmístěny v kruhu podél ohně a já ze svého místa tvořím s podstavci uzavřený kruh. Stejně nejasně jako šepot nabýval na síle, tak se postupně ztrácí. Pocit, že mě sleduje někdo nebo něco ze stínů, ale stále přetrvává. Najednou šepot úplně ustává a téměř okamžitě se mi v hlavě rozléhá hlas: "Aaaa vítej, další bezejmenný a bezbarvý. Jsem Prim Červené letky, jmenuji se Radaat a nosím červenou barvu." Snad ne ten Radaat. Náš vůdce, který vládl před tisíci lety a nástupce velkého Dacheliona oranžového. Než ale stačím o čemkoliv dále přemýšlet, ozve se: "Ano, jsem přesně ten. Nemáš se čeho bát. Vždy se musím smát, když se všichni bezejmenní při příchodu sem diví úplně stejně." Na podstavci po mé pravici se rozhořel malý červený plamen a uprostřed něj zářil červený diamant velký asi jako kokosový ořech. Hned na to se na podstavci po mé levici

rozzářil o něco menší jasně modrý diamant ležící v krásně průhledné vodě a já jsem uslyšel jiný hlas: "Také tě vítám, jsem Prim Modré letky a jmenuji se Salebria. Mou barvou je modrá." Hned na to se na dalším podstavci rozzářil hnědý diamant, který byl jasně vidět i přes tmu kolem a jakoby pulzoval na podstavci na kusu zeminy. Současně ke mně začal promlouvat další hlas, opět ženský: "I já tě vítám mladý bezejmenný. Mé jméno je Irotki. Nosím barvu hnědou a jsem Prim Hnědé letky". V tu chvíli jeskyní zavládlo ticho. Poté se znovu ozvala Salebrie: "Máš jistě spoustu otázek. My jsme Rada letek, neboli rada nejstarších. Jsme nejstarší draci a jsme tu, abychom ti pomohli pochopit. Tento obřad dospělosti není zkouškou tvé síly nebo jiných fyzických schopností. Dokonce tě ani nikdo nebude zkoušet, ba naopak. Jediné, co od tebe chceme, je, abys nám otevřel své srdce a my s tebou mohli mluvit a nahlédnout na tvé názory a myšlenky. Posad' se, bude to dlouhý rozhovor."

Dále ke mně začíná promlouvat Radaat: "Ano, buď klidný a upřímný. Pamatuj, že ti vidíme do tvého srdce a

pokud bys nám chtěl lhát nebo zatajovat nějaké myšlenky, poznáme to. Pokud jsi opravdu připravený, na konci našeho rozhovoru získá tvé tělo barvu. Barvu jednoho z nás. Červenou ode mě, modrou od Salebrie, hnědou od Irotki nebo oranžovou od Dacheliona."

Přemýšlím, jestli jsem špatně slyšel, ale v tu chvíli se na podstavci přímo proti jasně rozsvítí největší diamant, který září jasně oranžovou barvou. Navíc se oranžová záře line i ze spodní části podstavce. Takovou barvu už od dob velkého Dacheliona nemá nikdo z naší kolonie. Radaat pokračuje ve svém vyprávění: "Na konci tohoto obřadu, kterému, jak jistě víš, říkáme Iuro, se jeden z nás stane tvým učitelem a mentorem na tvé další cestě. Jeden z nás se s tebou podělí nejen o svou barvu, ale také ti předá část svých vědomostí, síly a bude mít tu čest dát ti v tomto světě jméno. Stane se z tebe dospělý drak a budeš mít možnost být naším učedníkem. Proto se znovu zeptám... a zvaž svou odpověď opravdu dobře... Jsi připravený?"

Opět cítím, jak pečlivě všichni přítomní sledují každou mou myšlenku. Ve své mysli mám náhle jasné a nezpochybnitelné ANO. Než ale stačím odpovědět, říká Radaat: "Skvělé. Přejděme tedy dále."

Irotki hnědá mi vysvětluje, jak bylo dříve na světě pět dračích kolonií zvaných letky, které mezi sebou válčily. Modrá letka, Zelená letka, Červená letka, Hnědá letka a Oranžová letka. Bojovaly mezi sebou, zabíjely se kvůli potravě, území nebo prostě jen z nenávisti. Celé letky měly jednu barvu. Barvu, kterou přebíraly od svého vůdce, nazývaného Praefect. Jednotlivé letky vyznávaly různé hodnoty a měly různé cíle. V těch dobách se obřady Iuro nedělaly. Boje mezi letkami ukončil až jeden drak, který svou moudrostí převyšoval všechny ostatní. Viděl, co ostatní neviděli, a dokázal jednotlivým vůdcům letek ukázat bláhovost a bláznovství jejich činů. Dnes každý bezejmenný podstupuje obřad dospělosti, kde si nejstarší draci z Rady letek, kteří již odložili svou tělesnou schránku a svou mysl a energii přenesli do svého srdce zvaného Draio, vybírají, koho budou učit a s kým budou

sdílet svoji barvu. Vybírají si podle charakteristických rysů a vlastností každého, kdo obřad Iuro podstupuje.

Akardské letky: Bezejmenný II. část druhá

Irotki hnědá vyprávěla dlouho, nebo mi to tak alespoň připadalo. Těžko odhadovat. Jsem v podzemí. Vůbec poprvé se dozvídám mnoho o naší historii i v čem se draci jednotlivých letek liší. Dozvídám se, že draci z Modré letky, dnes v čele s dračicí Salebrii, odjakživa uznávají vzdušný živel a jsou skvělými letci. Do svého srdce přijímají tento živel a díky tomu dokáží být součástí každého vzdušného víru. I proto jsou modří, dle vyprávění nejstarších, nejlepšími letci. Samozřejmě každý drak je skvělý letec, ale přeci jen, modří se již od dávných dob vyznačují neuvěřitelnými manévrovacími schopnostmi a uměním nechat se unášet na perutích větru téměř bez námahy. I díky tomu jsou stále svobodní, chytří, nespoutaní a rádi vymýšlejí neustále nové věci. Zároveň se draci této letky vyznačují svoji přátelstostí a otevřeností ke všemu novému a neznámému. Rádi o všech svých nápadech mluví, a proto je právě mezi

modrými draky spousta osobitých jedinců s touhou stále objevovat nové originální přístupy.

Zelení zase od počátků rozdělení draků do jednotlivých letek vyznávají vodní živel a díky tomu jsou skvělí plavci. Dnes vede zelené nejstarší drak Nylec, přestože nejstarším a oficiálním Primem zelené letky je stále Sukutammou zelený. Zelení čerpají energii z vody ať už tím, že přímo rozrážejí vodní hladinu, nebo se jen nacházejí v její blízkosti. Většinu času tráví ve vodě, která je jim domovem poskytujícím pevné přátelské objetí a ochranu. I mimo vodu jsou ale zelení nebezpeční, protože když už musí vzlétnout, dokáží být stejně obratní i ve vzduchu. Zelené charakterizuje také jejich uzavřenost a samotářství, oddanost vůči bratrům a sestrám i jejich přizpůsobivost. Rádi tráví čas se svými myšlenkami a díky své neuvěřitelné paměti bývají dodnes označováni jako "Kronikáři letek".

Díky vyprávění již také vím, že draci z Červené letky vyznávají naopak oheň. Ovládají je a

prostřednictvím něj dokáží ničit, ale zároveň i chránit. Všichni červení jsou také skvělými bojovníky, kteří oheň používají k lovu. Oheň je poslouchá a pomáhá jim s neomylnou přesností. V dobách bojů mezi letkami, jež zveme Atra, byli paradoxně pro červené nejtvrďšími protivníky zelení, které vždy chránila voda, která zároveň hasí a tlumí oheň červených. Dnes červené vede Radaat tvrdou rukou, ale zároveň svojí moudrostí a klidem. Jen díky tomu dokáže Radaat ten nezkrotný ohnivý žár ve své letce zkrotit, protože tak jak oheň dokáže hřát, tak stejně dokáže i ničit. Červenou zastávají draci, kteří jsou ctižádostiví, impulzivní a sebevědomí. Odjakživa to také jsou skvělí stratégové, kteří dokáží své druhy vést a zaujmout pro své nadšení.

Element země zastávají draci hnědí. Ti se podle vyprávění nejstarších draků z Rady letek vyznačují svojí ochranou země a života na ní. Žijí především v hlubokých lesích a vysoko v Akardských horách. Draci z Hnědé letky byli vždy draky pečlivými, spolehlivými, důslednými, ale zároveň i tvrdohlavými. Stejně jako oni

chrání zem a život na ní, tak ona chrání je. Říká se, že během jednoho boje bylo zaživa pohřbeno přes tisíc draků, které uvěznila v jeskyni hora. Všichni tito draci patřili právě k Hnědé letce.

Irotki pomalu ve svém vyprávění přechází k bojům mezi letkami, když si uvědomuji, že nevím, čím se vyznačuje letka Oranžová. Se slovy: "A oranžoví? Neřekla jsi mi, co oranžoví?" jsem jí zbrkle skočil do řeči. Hned si uvědomuji, jak neslušné to ode mě bylo. Stydím se a klopím zrak k zemi. Přes hluboký povzdech nad mojí neomaleností Irotki hnědá pokračuje: "Máš pravdu. Jsi zvědavý a správně sis všiml, že o oranžových nepadlo ani slovíčko. Od dob, co poslední žijící zástupce této letky během obřadu Iuro nepromluvil, jsme přestali mladým bezejmenným o těchto dracích vyprávět. Jsme tu ale proto, abychom ti odpověděli na všechny otázky, ať už jsou jakékoliv. Není nás již tolik, kteří pamatují to co my, a jsme tudíž ti nejpovolanější k tomuto úkolu.

Oranžová letka nikdy nezastupovala žádný konkrétní element. Od začátku byli tito draci nazýváni NESPOUTANÍ, protože buď nebyli spjati s žádným elementem, nebo byli naopak spjati hned s několika elementy najednou. K tomu byli vhodní vždy jen někteří, protože to vyžadovalo zcela odlišný přístup myšlení a způsob života. My ostatní totiž přijetím elementu propojujeme svůj život s jeho silou a energií. Slábneme-li, slábneme i my. Tím je nastolena rovnováha. Oranžoví takto nejsou spojeni a jen oni vědí, z čeho kdy čerpat sílu a proč to tak je. V dobách, kdy mezi sebou letky bojovaly a nekonaly se obřady dospělosti, se stávalo, že bezejmenní nebyli vhodní k přijetí barvy - elementu jedné letky a byli nuceni buď k vyhnanství a životu beze jména, což není nic pěkného, nebo vyhledali Oranžovou letku, kde mohli nalézt útočiště. Z takových se většinou stávali výjimeční jedinci, kteří se vyznačovali obrovskou energií, silou a moudrostí. Tím, že nebyli vázaní k jednomu elementu, mohli dokázat mnohem větší skutky. Takových vždy bylo opravdu málo a dnes zbývá poslední, který už několik tisíc let s žádným bezejmenným

nepromluvil, natož aby ho pojmenoval. Snad je to tím, že se bojí přijmout další odpovědnost nebo že je už unavený, protože je dnes nejstarším z nás a zažil toho opravdu hodně. Před válkou byl učitelem spousty z nás, včetně Radaat červeného. Někteří ale věří, že jen čeká na toho pravého. Možná si to, mladý bezejmenný, neuvědomuješ, ale pojmenování je jedním z nejsilnějších a nejstarších kouzel, jaká na tomto světě existují. Tvým pojmenováním přebírá jeden z nás odpovědnost za tebe vůči ostatním, vůči světu a především pak vůči sobě. Zavazuje se tím, že tě naučí cítit život a vše co je dobré. Naučí tě rozlišovat mezi dobrem a zlem tak, aby se již nikdy neopakovaly války mezi jednotlivými letkami. Po pojmenování již není cesty zpět. Mistr se stane tvým otcem i učitelem. Mistr bude mít v tvém životě velkou moc."

Irotki hnědá se odmlčela a mě hned napadlo: "A kde jsou všichni oranžoví? Kde je Hrzeku nebo jiný zástupce této letky? Nepamatuji si, že bych viděl jediného draka této barvy. O Dachelionovi oranžovém jsem slyšel,

ale o nikom jiném ne." Ve chvíli, kdy jsem si toto uvědomil, jsem ve svém srdci ucítil velký smutek. Místo Irotki mi odpověděla Salebrie modrá: "Poslední oranžový je Dachelion. Hrzeku oranžový zemřel během jedné bitvy a býval to jeden z hlavních vyjednávačů mezi letkami. Oranžoví byli, oproti nám ostatním, vždy v pozici nestranných. Byli to silní jedinci s diplomatickými sklony. I proto často sloužili jako vyjednávači mezi nepřátelými Praefecty jednotlivých letek. Hrzeku oranžový byl přítel nás všech a dodnes nevíme, co se mu přesně stalo. Byl to však nejlepší vyjednávač a jeho smrt byla pro nás všechny obrovskou ztrátou, protože dnes už mezi námi není nikdo, kdo by vás mladé dokázal učit umění diplomacie. Hrzeku byl s Dachelionem poslední oranžový drak a jeho smrtí došlo k velkému narušení rovnováhy."

Po těchto slovech Salebrie se jeskyní opět rozlilo ticho, během kterého jsem si snažil srovnat všechny nově získané informace v hlavě. Tolik nových věcí, tolik nových myšlenek a pocitů. Během vyprávění jsem vše

vnímal včetně obrazů z bitev i pocitů Irotki hnědé. Musela tam být... Přemýšlím a stále cítím, že jsem pod pečlivým dohledem. Při příchodu jsem nedokázal určit, co nebo kdo mě sleduje. Čím déle jsem ale v přítomnosti nejstarších draků, tím jasněji si je uvědomuji v mém srdci. Dokážu je rozeznat. Cítím jejich přítomnost stejně jako něčí pach. Jasně rozeznávám Irotki, která mi celou dobu vyprávěla o historii jednotlivých letek až po okamžik sjednocení do jedné kolonie. Rozeznávám i Salebrii modrou, která celé vyprávění velice prožívala, a jasně cítím i Radaata červeného. Je to jiný pocit, než když mě sledoval můj mistr Larimon zelený. Vlastně až teď mi došlo, že nikde nevidím draky. Musí být velice staří a jejich těla, přestože se dožíváme spousty let, musí být velice stará. A pokud tito nejstarší nemají svá těla, kde tedy jsou? Co to pulzuje na podstavcích?

Akardské letky: Bezejmenný III. část třetí

"Výborně. To je vynikající otázka, která bohužel spoustu mladých bezejmenných nenapadne, když stojí tam, kde stojíš teď ty." říká Radaat červený a hned začíná vyprávět: "Naše tělo roste celý náš poměrně dlouhý život. Stále se vyvíjí a mění a tělesná konstrukce se přizpůsobuje nárokům, které si tělo žádá. Když dosáhneme určitého věku a tedy i určité velikosti, začnou se v našem těle dít změny spíše uvnitř, v našich srdcích. V našem srdci sídlí naše duše. Duše z nás totiž dělá to, čím jsme. Definuje naši podstatu, energii a charakter. Pokud dosáhneme tak vysokého věku, nebo jsme zkrátka připraveni odpoutat se od svého těla, můžeme celou svou mysl v podstatě přesunout do svého srdce, kde se spojí s duší.

Spojením našeho srdce, naší mysli a naší duše vzniká Draio.

V ten okamžik naše fyzické tělo zaniká a celá naše existence je ohraničena jen naším Draiem. Během tohoto velmi náročného rituálu dojde k oddělení našeho Draia od celého fyzického těla. Naše Draio může existovat neomezenou dobu, leda by..." Červený se na krátký okamžik odmlčel a já najednou cítím směs emocí, které nedokážu vysvětlit. "... leda by někdo fyzicky toto srdce zničil. Vytvoření Draia je nesmírně náročný proces, který už nejde vzít zpět, a proto jej podstupují jen ti nejstarší, kteří se rozhodnou více přemýšlet nad světem a svými myšlenkami, nebo draci, kteří nemají jinou možnost. V této podobě si již nikdy nezalétají, ani nemohou zažít pocit vzrušení z lovu. Zůstávají pouze jejich vzpomínky, myšlenky a energie. Není to ovšem možnost pro každého, protože to vyžaduje velkou míru soustředění a něco, čemu říkáme pocit celkového odevzdání. Musím ti teď zdůraznit, že to, co ti říkám, je jedno z našich nejstarších tajemství. Nikdy o tom s nikým nemluv ani se o to nesnaž. Jednou, pokud budeš připraven, ti jeden z nás nejstarších vysvětlí, jak tohoto docílíš. Do té doby nad tím ani nepřemýšlej. Určitě se o tom budete bavit s tvým

mentorem, až se staneš učedníkem jednoho z nás. Teď už chápeš, co před tebou leží na podstavcích kolem ohně?"

Nemám slov.

Pocítuji obrovskou úctu.

Přede mnou tedy vidím dračí srdce, nebo-li Draia, těch nejstarších a nejmocnějších draků. Radaat červený nečeká na mou odpověď. Ví, že jsem pochopil, a začíná mi ukazovat obrazy z dob dávných a minulých, kdy byl ještě drakem a létal a lovil. Je to opravdu úžasné. Byl tak velký a silný. Cítil jsem, jakou měl radost, viděl jsem svět pod ním svýma očima a užíval si ten krásný pocit, jak mě okolní vzduch hladil po celém těle. Bylo úžasné, jak okolní vítr proudil pod mými obrovskými křídly a země byla daleko pode mnou. Byla tak malá. Byl jsem v těle Radaata v obrovské výšce, kde už ani žádní ptáci nelétali.

Náhle obrazy a vše, co cítím, ustává. A já chci více. Chci zažít to, co mi červený drak ukazoval ve svých vzpomínkách.

U ohně je úplný klid a já potřebuji další odpovědi: "Říkali jste, že mi pomůžete pochopit a že se mohu ptát na cokoliv. Jak to, že během vyprávění cítím vaše pocity a emoce? Jak to, že cítím, co jste cítili vy?" Místo červeného mi odpověděla modrá Salebrie: "Takto komunikujeme. Naším jazykem jsou obrazy, pocity, emoce, vzpomínky a myšlenky. Tento způsob vy bezejmenní zatím nepoužíváte, protože jste příliš mladí a komunikace v této formě je mnohem složitější a intimnější. Dají se takto mnohem přesněji a komplexněji předat informace. Abychom spolu takto mohli mluvit, vyžaduje to ale mnohem bližší spojení. I když spolu mluvíme v duchu, nemusíme spolu sdílet část naší duše, kde se uchovávají naše myšlenky a vše ostatní, co bychom využívali ke komunikaci. Po obřadu se budeš učit, jak využívat ke komunikaci své myšlenky a pocity."

Vše mi začíná dávat větší smysl... V myšlenkách se vracím do vzpomínek, kdy letím a okolní vír mě laská po těle. Během vyprávění Salebrie modré se mi v hlavě stále

silněji ozývá nějaký neznámý šepot. Hlas, který šeptá, je neznámý a tajemný. Sálá z něj autorita a respekt, ale zároveň z něj vystupuje cosi zvláštního. Nepopsatelného. Pokaždé, když se zdá, že šepot přejde do hlasité řeči, začne šeptání zase tišeji. Chvillemi se jednotlivá slova vlečou a splývají v jeden celek a občas jsou naopak jasně oddělována mezerami a jasnými hláskami. Řeč, kterou se nese šepot, je pro mě neznámá a slovům nerozumím. Přesto mě tento hlas uklidňuje.

Chci to říci, zeptat se, zda ten šepot, který prostupuje celou mou myslí, je součást obřadu a zda ho slyší i všichni ostatní. Ale pokaždé, když mě tato myšlenka napadá, zmizí nenápadně dříve, než bych si dokázal vzpomenout, že ji postrádám a že se chci zeptat. Přesto mě pocit, že se chci na něco důležitého zeptat, neopouští. Při pohledu na jednotlivé podstavce, na kterých stále ve stejném rytmu pulzují Draia nejstarších a nejmocnějších draků, mě napadá něco jiného: "Proč je jeden podstavec prázdný?"

"Jsi všímavý...", poznamenává do ticha Salebrie modrá a pokud se mi to nezdá, usmívá se. "Na tomto podstavci býval uložený během těchto obřadů náš přítel Zukutomn zelený, který už tu s námi bohužel není, protože se rozhodl vydat na dalekou pouť mimo tento svět. Je to dlouhé vyprávění, na které bychom potřebovali mnohem více času, který teď nemáme. Teď je nejstarším zeleným Nylec, který je součástí Rady kolonie, ale kvůli svým povinnostem zde není přítomen. Navíc z tvého pozorování usoudil, že nejsi vhodný pro přijetí zelené, a tudíž nechtěl být ani součástí těchto rozhovorů."

Salebrie modrá v tu chvíli tiší svůj hlas a místo ní hned pokračuje Irotki hnědá: "Ano, evidentně nesplňuješ potřebné atributy pro přijetí zelené a my s tím musíme souhlasit. Leda, že..." V tu chvíli zcela jasně vidím sled obrazů z míst, která jsou pro mne ale neznámá, zahalená mlhou a v té mlze se pohybují nějací, mně neznámí, tvorové. Stojí vzpřímeně a mají dvě končetiny, na kterých stojí, a dvě, které mají jen podél těla. Všimám si i malé hlavy s malými ústy a nosem. Co ale nejvíce poutá

můj zájem, jsou oči.... dvě bílé oči s barevnou duhovkou uprostřed. Veškerou moji pozornost zaujímá pohled do očí toho tvora. Cítím se omámeně a nejráději bych s tím nikdy nepřestal.

Pak tento obraz ale střídá jiný.

Nacházím se ve vzduchu a všude pode mnou se třpytí voda. Kam jen pohlédnu, je nekončící voda, až mě z toho trochu mrazí. Není si kde sednout. Dle pohledu soudím, že se dívám očima některého z draků. V okamžiku, kdy se mi obraz jasní, opět sedím u ohně naproti podstavcům.

Irotki pokračuje: "...bys snad chtěl. Volba je totiž něco, co, pokud vychází z tvého nitra, má obrovskou moc."

Trpělivě čekám, až domluví a ptám se: "Proč mi to ukazujete?" ihned tuším, že mi ani jeden z mých průvodců, protože to nejvíce vystihuje, čím mi zatím

Irotki, Salebrie a Radaat byli, nerozumí. Zeptal bych se znovu, ale místo toho mi na mysl přichází jiná otázka: "Jaké dovednosti musím mít, abych mohl být pojmenován?"

Jeskyní se opět rozprostírá ticho.

Další řeči se ujímá až po chvíli Salebrie modrá: "Jsem ráda, že se ptáš takto, protože většina bezejmenných chce v první řadě barvu a v takových případech mají většinou podvědomě vybráno, jakou. Ty chceš především jméno, což je velice moudré. Není totiž důležité jakou barvu, ale jakou moudrost budeš mít v srdci-duši. V dnešní době jsme totiž jednou kolonií, jednou letkou. Všichni z kolonie zde na Akardu jsou si od sjednocení bratry a sestrami. Myslím, že vím co jsem potřebovala, a můžeme tedy skončit. Chcete se ještě na něco zeptat?"

V mé myslí se ozvalo jednotné "NE" čtyřmi hlasy a já poznal i ten čtvrtý hlas...

Akardské letky: Bezejmenný IV.

část čtvrtá

Mám ještě spoustu dalších otázek, ale místo toho mi Irotki hnědá sděluje: "Musíme se poradit. Prozatím se odeber do jeskyně po tvé pravici. Drž se jen pochodní a správnou cestu nemůžeš minout." Chci říci ještě hodně věcí a nechci vůbec nikam jít, ale náhle se mé tělo samo zvedá a pomalu jako v transu odchází dle instrukcí podél pochodní do jeskyně. Při příchodu do jeskyně vidím všechny mé druhy, kteří absolvovali obřad Iuro přede mnou. Většina z nich už má svoji barvu, běhají kolem a vykřikují svá jména. Občas se na vteřinku vznesou do vzduchu, mávnou křídly a zase dál pobíhají kolem nás. Jsme tu tři. Tři mladí a stále bezejmenní a bezbarví. Po chvílce přemýšlení se usazují hned na kraji jeskyně. Tělo už mě zase poslouchá, takže si pohodlně sedám na nejvhodnější místočko. V hlavě se mi honí nepřeborné množství myšlenek. Především o tom všem, co mi před chvílí říkali ti nejmoudřejší z nás. Pomalu ale jistě se tok mých myšlenek ubírá k otázce, proč už téměř všichni

ostatní mají své jméno, ale já a pár dalších ne. Více a více mě to táhne ke smutným myšlenkám a obavám, zda přeci jen můj mistr neměl pravdu a zda je možné, že nejsem připraven. Od svého narození každý z nás bezejmenných sní o dnu, kdy bude pojmenován a já nejsem výjimkou. Teď mám v hlavě zmatek a cítím, že to, co skutečně dostáváme, je zodpovědnost. A je to tu znovu... Ve chvíli, kdy převládá nad vším ostatním myšlenka o zodpovědnosti, se mi opět nenápadně vtírá do mysli ten tajemný šepot. Tentokrát ten hlas poznávám, přestože je to stále jen má domněnka. Nemůže to přeci být on. Vždyť s bezejmennými nepromluvil už několik tisíc let. Nejeví zájem o žádného bezejmenného. Možná nejeví zájem o žádného draka. Přesto, když jsem odcházel, odpověděli čtyři hlasy. Čtyři ze čtyř... Možná už blázním, možná že se pletu a možná je to jen mé přání, ale myslím, že ten šepot patří Dachelionovi.

Ticho... At' už šepot patří komukoliv, právě přestal a je pryč. I když... Je určitě pryč? Co když mě stále sleduje, možná zrovna poslouchá. Musím to alespoň

zkusit: "Nejstarší... Nejmoudřejší..., Prime Oranžové letky... Promlouváš ke mně?" Nic... Ticho... Snad jsem jej neurazil. Nevím, jak správně oslovit někoho, jako je Dachelion oranžový, který je legendou pro nás všechny z Akardu. Asi se mi to jen zdálo a nebo je to třeba jen nějaká zkouška. Zvedá se okolní vítr a přináší ke mně zápach síry ze vzdálené sopky. Síra, hořící síra. Pokud chápu dobře, co mi Salebrie modrá vyprávěla, tak červení jsou nějakým způsobem spjati s ohněm. Mám rád teplo ohně, mám rád i to, jak se vlní, když požívá vše, co mu přijde do cesty. Ale v čem je jeho krása? Proč bych měl být já červený? Já vlastně nechci být červený, přestože si Radaata a všech červených velice vážím. Necítím žádnou vazbu k ohni. Jak bych mohl být červený, když oheň nenesím ve svém srdci. Ač mám stále strach, v hlavě mi ubylo několik myšlenek. Ten vítr, který se venku zvedl, víří prach a ohýbá ohně olizující pochodně. Náhle se prudce otáčí a přináší ke mně výraznou vůni mořské vody z pobřeží. Voda... Další základní prvek tohoto světa. Chladí, když je teplo, studí, když je zima, ale v čem je výjimečná? Já se vody spíše

bojím a vzpomínka letícího draka nad všudypřítomným mořem ve mně vzbuzuje nepříjemné pocity. Čí to byla myšlenka? Radaata? Irotki? Iche... v mé hlavě zní jasně a jednoznačně NE. Nechci být ani zelený. Musím teď dát za pravdu radě, která se už dříve rozhodla, že nejsem pro zelenou vhodný kandidát. Sleduji rozvířený prach létající kolem a okamžitě chápu, co to znamená. Země, to je něco, co je na tomto světě stvořeno s naprostou dokonalostí. I pro oči takového neználka jakým jsem já. I zdánlivá nedokonalost dává při celkovém pohledu smysl a je ve výsledku dokonalá. Vše na tomto světě má svou rovnováhu a pokud ji něco naruší, Matka příroda opět rovnováhu nastolí. I přesto mám pocit, že ani hnědá pro mě není vhodná a náhle, jako blesk z čistého nebe, se mi vrací vzpomínka na letícího draka vysoko na nebi. Zvláštní, že tato vzpomínka, kterou mám před očima, mi poskytuje opět nový rozměr a úhel pohledu. Tentokrát se vůbec nesoustředím na to množství všepohlcující vody, ale na ten úžasný pocit chladného čerstvého vzduchu, který mě hladí a laská po celém těle. Každíčký sval masíruje a příjemně chladí. Jemně mě objímá a pozvedá

k nebi, kde mi nastavuje svou dlaň, na které se nesu. Zvláštní, že i když nedokážu určit, komu tato vzpomínka patří, vzbuzuje ve mně tolik různých pocitů a vlastně až teď chápu, v čem spočívá ta výměna informací, o které mluvila Salebrie. Ano, s modrou si umím představit, že dále žiji. Přemýšlím takto dále a vlastně mi není vůbec divné, že šeptání tichounce pokračuje.

Budí mě zvuk svolávající nás všechny ke shromáždění ukončujícímu obřad dospělosti. Při pohledu z jeskyně vidím, že k nám přichází mistr Larimon zelený. Na kraji jeskyně, kde jsme shromáždění, si nás všech sedmnáct prohlíží a říká: "Vedli jste si skvěle, moji mladí dospělí. Za chvíli rada ukončí obřad dospělosti a budete moci oslavovat až do rána. Teď mě prosím následujte do obřadní jeskyně, kde si vyslechnete před zraky celé kolonie řeč našich nejstarších Primů." Všichni se zvedají a vyráží za mistrem. Já však mám v krku sucho. Žádná zmínka o nás, stále bezejmenných. Chci se mistra zeptat, ale nemůžu se k němu dostat, protože ho obklopují všichni ostatní a snaží se mu ukázat, jakou barvu přijali a

jaké jméno dostali. Rozhlížím se kolem a pomalu se šourám za ostatními. Při pohledu na mé dva, taktéž ještě bezejmenné, druhý si všímám, že jsou také trochu zaražení a možná i zklamaní. Není přeci možné, abych dnes nebyl pojmenován. Vždyť v mých snech poznávám neznámé a létám do zemí vzdálených našim domovům několik let. Možná mají pravdu, možná nejsem ještě připraven. Možná, že tam ani nemám chodit, proč také? Aby se na mě celá kolonie dívala a možná i smála? Zastavuji se a dívám se k nebi. Nádech a výdech. Nikdo z ostatních se ani neotočil, takže si nemůžou všimnout, že s nimi už nejdu. Ano, nepůjdu tam. Zalezu si do svého pelechů a budu spát až do dalšího obřadu. Klidně dalších několik stovek let. Pomalu odcházím pryč od obřadní jeskyně, pryč od mých kamarádů, pryč od celé kolonie. Jdu pomalu, směrem ke kraji ostrova k velkému skalnímu převisu, kde mi jedna z jeskyní byla domovem. Začíná pršet a fouká velice studený vítr. Vlastně s deštěm padá i sníh, který taje na mých zádech. U mé jeskyně se zastavuji a místo, abych šel dovnitř, otočím se a jdu k okraji skály. Pode mnou je široká pláž a moře táhnoucí se

až k obzoru. Je mi smutno a v hlavě mi vládne zmatek. Mísí se mi různé myšlenky a vzpomínky z celého mého krátkého života. Je mi smutno, především kvůli rodičům, kteří mě teď už určitě vyhlíží na obřadu. Stát při okraji a mít pod sebou tak velký sráz je zvláštní. Ještě včera bych se té výšky bál. Teď se nebojím. Ač jsem vlastně ještě nikdy v životě pořádně nelétal a výškám jsem se vyhýbal, teď vládne v mém srdci klid. Možná poprvé za tento večer. Stojím tam a cítím dopadající kapky na mém těle. Je to uklidňující. Najednou mě napadá, že... Skáču dolů...

Letím volným pádem. Dobrých dvacet metrů. Najednou mi ve vteřině vše dochází. Dochází mi, že tou barvou, kterou chci mít a cítit, je ta Dachelionova. Chci mít ohnivě oranžové šupiny a chci chápat celý svět. Nechci být vázaný jen k jednomu živlu. Vždyť přeci v každém elementárním prvku je tolik krásy a dohromady tvoří tu rovnováhu, která udržuje náš svět, náš domov. V ten samý okamžik mě oslňuje jasně oranžový záblesk a já slyším zvučně a jasně: "RA-ME-LIO". Mé srdce náhle

skoro exploduje pod přívalem energie a těžkne pod tíhou přicházející síly. Je to nepopsatelné a naprosto úžasné! Cítím, chápu, jsem. Teprve teď jsem součástí tohoto světa. Součástí každého živelného prvku. Součástí něčeho velkého. Země se závratnou rychlostí přibližuje a já stále padám... Ještě mě nikdo neučil létat a už vůbec ne v takovéto rychlosti kolmo k zemi. Přesto v mém srdci vládne klid a když jsem asi pět metrů nad písčnou pláží, střídá se mi před očima vzpomínka za vzpomínkou. V každé již prohlédnuté i v každé objevující se vzpomínce, je letící drak. Ohnivě oranžový drak, který krouží ve vzduchu, mává křídly a já najednou přesně vím, co mám dělat. Roztahuji svá křídla a cítím silný nápor větru, který mi nastavuje svou dlaň, o kterou mi dovoluje zpomalovat pád a dokonce se od ní odrazit zpět k nebi. Zpět ke skalnímu převisu. Letím. Letím rychle a bez sebemenšího zaváhání. Je to neskonale krásné a dává to všechno smysl. Teď už ano. Víím co musím udělat. Rychle se přibližuji k obřadní jeskyni. Snad to ještě stihnu...

Akardské letky: Bezejmenný V. část pátá

Letět je pro mě zvláště známé, přestože to je poprvé, co pluji vzduchem po nebi. Nevím, jak vysvětlím svoji nepřítomnost na ukončení obřadu, ale doufám, že stihnu přiletět včas. Obřadní jeskyně už je vidět. Zářící noci plameny ohňů před i uvnitř. Všichni jsou uvnitř až na dva draky, kteří stojí před jeskyní. Nevím, proč tam jsou, ale možná mě vyhlížejí, možná si přeci jen někdo všiml, mé nepřítomnosti.

Tak přeci.

Z dálky jsem je nepoznal, ale mé úvahy byly správné. Před obřadní jeskyní stojí dva dospělí draci. Modrá Gaabri - má matka a červený Silopor - můj otec. Jak mne zahlédli na obloze, okamžitě vzletli a letí mi naproti. Pociťuji přívál radosti směrem od rodičů, kteří jsou rádi, že jsem v pořádku, tak i v mém srdci-duši. Jsme všichni ve vzduchu, tak jak je pro nás přirozené.

"Ty můj malý rošťáku." říká matka, ale neřekla to vůbec nazlobeně, protože je stejně jako otec zaskočena tím, že mě vidí letět.

"Omlouvám se, pak vám všechno vysvětlím, teď musím na obřad." pronáším rychlou omluvu a s rodiči po boku pokračuji do jeskyně. Čím více se to blíží, tím jistější to je. Nepochybuji, že tentokrát z jeskyně odejdu jako dospělý pojmenovaný, vlastně už do ní vstupuji, jako Ramelio...

Přistání musím ještě trochu vylepšit, protože místo plánovaného měkkého dosednutí v prostoru před jeskyní, mne trochu nečekaně vyvedl z rovnováhy silnější poryv větru a já skončil v křoví o šest metrů dále od místa, kde jsem plánoval přistát. Rodiče mi pomohli na nohy a společně vcházíme do jeskyně, kde je shromážděna celá naše dračí kolonie. Jsou zde úplně všichni a já svým přiletem dělám trochu zmatek, takže se teď téměř všichni dívají na nás, zrovna příchozí a narušující poklidný a

slavnostní obřad. Je jasně cítit napětí a kromě nazlobených pohledů, vyjadřujících nespokojenost možná i pohoršení, vnímám i pocity jednotlivých draků, které mjííme. Místo, abych vymyslel nějakou odpovídající omluvu za mojí drzost, odpovědí na všechny tyto vjemy je mé mlčení. Vysvobozuje mě z toho až Salebrie modrá: "Inu, tu tě máme, mladě. Sháněli jsme se po tobě. Je dobře, že jsi nás poctil svou přítomností. Pojď sem k nám, ať můžeme pokračovat dále."

Připadám si jako hlupák, ale dělám, co mi řekla, a cestou si v duchu nadávám a všem se omlouvám. "Není třeba omluv. Jsi mladý a mláďata dělají chyby. Důležité je, abychom se z vlastních chyb poučili a neopakovali je." řekl Radaat červený klidným hlasem. "Takže, pokračujme. Kde jsme to skončili? Ach ano, vím," pokračoval v přerušném proslovu Radaat červený, "tento obřad, je pro nás připomínkou dob, kdy jsme si nebyli bratry a sestrami, ale zabíjeli jsme se mezi sebou a nejen mezi sebou. Připomínkou dob, kdy jsme v sobě nedokázali ovládnout naši divokost a toho, že dnes jsme

si všichni rovni. Opět utekl nějaký čas a naše děti přestávají být v tomto světě dětmi a je naší povinností poskytnout jim ty nejlepší podmínky, aby mohli náš svět, náš domov ochránit. Každá generace přispívá něčím novým, především svým novým pohledem na věc a to nám umožňuje se zlepšovat a vyvíjet. Už od pradávných věků, kdy se na tomto světě začali prohánět naši první předci, jsme velice úzce spjati se zákony tohoto světa. Třímá v nás rovnováha skrze jednotlivé živly v našich srdcích. Naši předci udělali dohodu s Matkou a výměnou za svou sílu a energii přijímáme do našeho srdce sílu elementů, kterými jsou: Země, Voda, Vzduch a Oheň. Jako vždy si během tohoto obřadu vzpomeneme na všechny naše padlé sestry a bratry během Atry, kteří tu už s námi nemůžou být, a na to jak moc nám tu všichni chybí. Budiž nám to věčnou připomínkou chyb, kterých jsme se dopouštěli. A teď již k našim mladým dospělým... Víťáme vás mezi námi. Teď se vám otevírá svět. Je pro nás všechny obrovskou ctí, mít vás tady, mít vás mezi sebou. Ač si to neuvědomujete, tak vy jste budoucnost nás všech. V dřívějších dobách jsme obývali celý svět.

Dnes už nás mimo Akard moc nezbyvá. Možná jste si naivně mysleli, že svět končí hranicí těchto ostrovů, ale to je v pořádku, protože dnešním dnem počínaje, se dozvíte mnohá tajemství, na které jste byli moc mladí. Musím vás ale varovat, protože svět za hranicemi našeho domova je nebezpečný a krutý. Nebezpečný i pro tak silné draky, v jaké nepochybně jednoho dne vyrostete. Nebudu vás tady ale dnes strašit. Od toho jsme se tu nesešli. Salebrie?" předává červený drak slovo modré dračici: "Ano, naše srdce jsou dnes obzvláště plné pyšností nad vámi. Máme zde ale ještě tři mladé, u kterých bylo zařazení složitější a museli jsme se o tom ještě poradit." Salebrie modrá se odmlčuje a místo ní pokračuje Irotki hnědá: "Bylo to složitější, ale rozhodně to neznamená, že by tito nebyli připravení, nebo byli jakýmkoliv způsobem méně cenní. Jen nebylo jednoznačné, ke kterému elementu se hodí nejvíce, ale myslím, že se nám podařilo všechny zařadit, jak nejlépe umíme. Předstup můj mladý bezejmenný." řekla Irotki hnědá a v ten okamžik z řady vystupuje jeden ze dvou

draků, se kterými jsme zůstali po obřadu stále bezejmenní.

Stojíme na velkém vyvýšeném podstavci, kde je na levé straně opět obrovský oheň. Kolem něj v kruhu, stejně jako předtím, jsou rozestaveny podstavce s Draiy nejstarších draků. Všichni ostatní dospělí z kolonie jsou pod vyvýšeným podstavcem.

Irotki hnědá mluví dál: "po dlouhých úvahách, jsme došli společně k závěru, že ty, můj mladý, se hodíš svým charakterem nejvíce k nám hnědým. Přestože jsme byli na vážkách, protože máš i charakteristické rysy vhodné pro vodní živel, tvé ochránářské sklony převládají. Proto se tě ptám, přijímáš mě za svou mentorku? Přijímáš hnědou a zemský živel?" Zavládlo ticho. Je skoro slyšet praskot ohně a bezejmenný místo odpovědi přechází k podstavci s pulzujícím hnědým Draiem, sklání hlavu a pomalu se hlavou dotýká Irotki hnědé. Začíná celý zářit a jeho kůže pomalu od hlavy k ocasu zarůstá leskle hnědými šupinami. Irotki slavnostně

pronáší: "Je mi ctí, bylo mi ctí a bude mi ctí můj mladý dospělý. Tvé jméno budiž ti oporou a připomínkou tohoto dne." Hnědý drak zvedá hlavu, otáčí se k nám všem a otvírá oči, hnědě září: "jmenuji se Mooira a přijímám dobrovolně duši i srdcem za svého mentora Irotki hnědou, zastupující element Země. Od teď, navždy..."

Velký oheň na okamžik zhnědl a jeho plameny hoří hnědou barvou. Mooira hnědý se pomalu přesouvá zpět k nám ostatním a slova se ujímá opět Radaat červený: "výborně, nechť ti tvé jméno přinese štěstí a nosíš ho hrdě. Další ze tří bezejmenných, přístup blíže k ohni." Tentokrát vystupuje dračice a hrdě se nese, přestože z ní cítím nervozitu. Předstupuje před radu a zaujímá místo v kruhu u ohně. Červený drak pokračuje ve své řeči: "u tebe jsem měl téměř od začátku jasno, ale ostatní trvali na důkladném zvážení. Bylo správné, ještě vše důkladně promyslet, nicméně na výsledku to nic nezměnilo. Při našem rozhovoru, jsem z tvého srdce cítil žár ohně. Žár, který definujeme ctižádostí a cílevědomostí. Myslíme, že

tvoje duše je vhodná pro přijetí červené a tedy elementu Ohně. Přijímáš červenou a mě Radaata červeného za svého mentora?" Bezejmenná dračice opět beze slova v naprostém tichu pomalu přistupuje k podstavci s červeným Radaatem. Stejně jako Mooira před ní sklání opatrně hlavu a dotýká se pulzujícího Draia. Oheň uprostřed skáče o dva metry výše a jeho žár je najednou mnohem větší. Proti záři a žáru vyzářujícího z dračice, která se stále dotýká červeného Draia, to však nic není. Zvedá hlavu, kousek odstupuje od podstavců s draky a mírně se protahuje, její kůže je porostlá jasně červenými šupinami. Otvírá oči a dívá se na nás. Její oči planou červenou barvou, odfrkuje si nozdrami a pronáší k nám: "jmenuji se Regifíe a přijímám dobrovolně do své duše a srdce červenou a ohnivý živel. Budu cítit svého mentora Radaata červeného a to od teď, navždy..." Radaat jí odpovídá: "Je mi ctí, bylo mi ctí a bude mi ctí moje mladá dospělá. Tvé jméno budiž ti oporou a připomínkou tohoto dne." Nově pojmenovaná Regifíe červená se vrací k nám a já pociťuji napětí.

Jsem na řadě.

BEZEJMENNÝ (Akardské letky)

Copyright © Václav Hlaváček, 2017

ISBN (ePub) -??-??-????-??-?

ISBN (PDF) ??-??-????-??-?

ISBN (MOBI) ??-??-????-??-?

Odpovědná redaktorka: Šárka Felcmanová

Grafik: Václav Hlaváček

Creative Orange CZ s. r. o.

www.creativeorange.cz

SÉRIE: Akardské letky – díl první

AUTOR: Václav Hlaváček

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Šárka Felcmanová, Tereza Benešová

ŽÁNŘ: Fikce/Fantasy/Epic

DATUM VYDÁNÍ: LÉTO 2017

JAZYK: česky

TYP: *.epub; *.mobi

CENA: ???

WWW.CREATIVEORANGE.CZ/AKARDSKE-LETKY